

Loňský Sauvignon - chateau Valtice je báječně suchý se zajímavým ocáskem. To se to bude pěkně psát! Je neděle večer, sedím v přítmí svého pracovního stolu a v příjemné intimní atmosféře čmrkám narychlo, než ze mě vyprchá kouzlo okamžiku, pár vzpomínek na včerejší akci. Tramský guláš, v pořadí už čtvrtý. Kamarádké setkání lidí okolo tramské a country muziky na okraji krajského města Ostravy.

Ostrava je město odporně roztáhlé do šířky a sychravé sobotní ráno prostuzené listopadovým deštěm mu malebnosti nedodá. Kdepak by se mi chtělo notovat si : "Chci zpívat jako déšť a tančit jako on ..." Ani za kus masa! Z vlaku honem na tramvaj, pak hodina mrznutí na zastávce před zavřenou hospodou při přestupu na autobus. V duchu si spílám, kam jsem tě to, chudáčku Gabčo, s tím tvým neutuchajícím kašlem zase zatáhl. Jestli to nepřijede na čas, jak má, tak to ihned obrátím a poženu tě domů do tepla. Hurá! Naštěstí už se vezeme! Tak a teď ještě sehnat někoho místního, který ví, kde leží místo srazu - jakási tajemná hájovna na okraji města. (Troubo jeden! To jsi celej ty - plánek necháš doma a naivně doufáš, že trefíš naslepo). Autobus vyplivuje naši dvojici námezdních hudebníků před hospodou U lípy. S námi vystupuje pár adolescentek. Pod deštníky připomínají hejno hub václavků na pařízku. "Děvčátka - kudy do hájovny?" - "Éé?? Hájovna?? No to tu teda není, dědo!" - Kuš! Buch!! Průšvih!!! Místo srazu neznámé a ze mě je v cuku letu oplzlej senior. - "Za to je tu myslivna - na druhém mostku doleva a furt do kopce!" - No slááva! Dědkem jsem sice zůstal, ale alespoň trefíme ke stádu příbuznejch vrašedohrobů.

"Ahoj!" zdraví úplně neznámý kluk, škrťící pod krkem kontrabas, jen co otevřeme dvěře podezřele vyhlížejícího dřevníku. "Á - tak tady to bude!" pookřejeme a jmeme hledat známé. Ejhle - velký organizátor Zajac Duda v celé parádě. Samozřejmě ponořen až po plešaté temeno do příprav. Nevnímá. Nevadí - nebudeme ho rušit a půjdeme zahájit úvodní potřásačku jinam. Už je to tady - fotograf Vlastík nás již svírá ve svých spárech. Ale - jééžišmarjáá - koho to nevidí mé poloslepé oko! Bizone, ahóój! To je let, co jsme se neviděli! Taky hraješ? Nebo sis vybral roli diváka? - Ani ryba ani rak. Kamarád Bizon podniká. Ten roztomilý krámek s koženými souvenýry je jeho. Správně, hochu - je vidět, že jsi, narozdíl ode mne, léty zmoudřel. - Je to možný? Vždyť my si ještě po patnácti letech navzájem pamatujeme svůj repertoár! To musíme zpeněžit!

Gabča je zelený zajíc. Kulí oči a tiše dutá. Tak tiše, abych to slyšel nanejdvůž já. Na výstavce vtípů poznává některé evergreeny od předminula. Vystavené fotky píšou, kroniky by chtěly živého průvodce s trochou výkladu. Zato próza z trapsaveckých sborníčků duši jemně introvertky příjemně pohladí. Žaludek starého žrouta Mada zase hladí pořádná porce chutnavého titulního hrdiny celého setkání - tedy guláše tramského. Okolní kulturní prostředí se rodí přímo před očima. Asi těma očima příliš naplano koulím, neboť okolo se řítící Zajac mi

strká do rukou světýlko bodovku, ať ho přilepím ke stropu. Než se stačím dozvědět jak, mizí v oblaku prachu, jak bizonní stádo na prérii. Naštěstí je tu zručný Šíkula a už ho věší vejš, ať se houpá - samozřejmě ono šantánové světýlko.

Pozor! Začíná se! "Vše tone v snách a život kolem ztich ..." spouští lídr večera - kapela "Tempo di vlak" a temný bezejmenný dav publika se přidává. Udivující je, jak všichni zpívají čistě. Nikde žádný nakřáplý krákot jako u obvyklého trampského ohně. No bodejť! Jeden vedle druhého jsme tu přeci samí hudebníci a pěvci. Kapela "Tempo" zpívá další a další písně a ti, co znají i ti co ne, broukají s ní. Vokály jsou krásné, vyvážené a chybí v nich bas. Příležitostně si ho dobroukávám sám. A to až do chvíle, kdy se těsně za mnou ozývá shodné basování, ovšem takové kvality a hloubky, za které by se nemusel stydět ani kolega Ortinský z renomovaného "Spirituál kvintetu". Ihned se zvědavě ohlížím. Není možná! V hledišti za mnou sedí dvě dívky, jedna křehčí druhé. No to snad ne?! Že by mě v ba- sech pokořila ženská?! Ale fuj - to jsem si oddychl. Hned za dvojicí křehotinek se krčí chlapík tak metr šedesát od země, ale ve stejném rozměru okolo hrudi. Tak to by sedělo. Do takových plic by se ony hluboké tóny vejít mohly.

Rytmus večera svižně sviští. Kapela střídá kapelu. Nálada je výborná. Lidi řvou a plácají, co jim dlaně stačí. Dvě hodiny uběhnou jako voda. Je třeba jít na plac se svou troškou do mlýna. "Už mi tuhnou prsty," šeptá roztřeseně Gabča a hrůzou zapomíná kašlat. Jak jinak - je třeba povzbudit. Tvářím se jako tvrdák největší: "Pche! Kdybys věděla, co všechno tuhne mně?!" - Kdepak! Rádobyfory nezabírají. Před vystoupením - to je vždycky tréma.

Jsme jen dva. Nejmenší hudební tělísko. Tělísko skoro nitroděložní - napadá mě s nadsázkou. Jak zaujmout v záplavě té kvalitní muziky? Ve dvou toho randálu ani hudebního umu přece jen tolik nenaděláme. Nu což! Je třeba si pomoci jinak. Na řadu musí přijít přidružená tvorba - povídky a pohádky. Což o to! Inspirace, té by bylo! A společná divadelní průprava se hodí. Jen jak to vezme naše Publikum?? - Júúú! Jsou báječní!! K sežrání! Na výsluní všeobecného aplausu si tu člověk alespoň na pár prchavých okamžiků připadá jako Umělec. - Běž se vycpat Porto, Trampská Porto, Moravský Brabče, Mohelnický Dostavníku i vy další pseudofestivaly, které máte jediný cíl - hodnotit a stanovit pořadí. Fuj! A ještě jednou fuj! Kam se hrabete na přátelskou pohodu vystoupení Trampského guláše z Ostravy! Publikum burcuje a my předvádíme tyjátr. Ten nejlepší, který je z nás schopno vyždímat. Stejně jako ti před námi a jako ti, kteří stanou na prknech, která znamenají svět, po nás. A houby záleží na tom, že je ten náš svět zatím malý. Však on se časem rozroste! Uvidíte!!